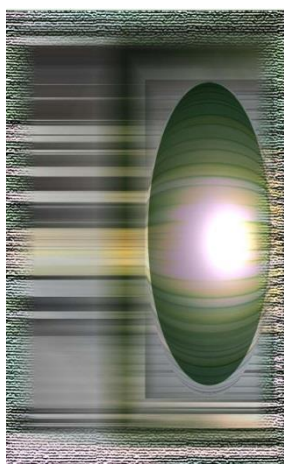

KYRKAN ELLER KROGEN

Varken i detta livet eller i nästa – kommer vi att kunna tänka som Gud tänker. Vi kommer heller aldrig att kunna se på andra människor, på Guds sätt. Han tycker till exempel inte att en chef för ett internationellt företag är värd mer än en som är hemma och tar hand om sina barn. Dessutom älskar han inte kyrkobesökarna mer än de som hellre besöker krogen.

Han tycker kanske att det första valet är bättre än det senare, men han älskar alla lika mycket oavsett om han inte älskar allt vi gör.

Men oavsett om vi besöker kyrkor eller krogar så kan vi göra sådant som Gud tycker riktigt illa om – eller sånt som han nickar gillande till.

Tänk dig två damer som i glatt samspråk tar en promenad genom parken efter söndagens förmiddagsgudstjänst. De är välvårdade med ordnade liv, äktenskap och ekonomi. Oklanderliga på många sätt. De pratar om ditt och datt och ojar sig över hur skräpigt det är efter det klientel som roat sig i parken under lördagsnatten. De känner ett obehag och tar en lov förbi en ung grabb som sover ruset av sig på en parkbänk. Trots avståndet så känner de lukten av spya,

- Det här var nog ingen bra idé, säger den äldre utav dem. Här var det inte speciellt trevligt.
- Nä, svarar väninnan. Det är hemskt hur en del lever. Att inte kommunen ser till att förbjuda sånt här. De behöver väl inte hålla till bland vanligt folk. De kan väl sitta hemma och suppa så man slipper se dem.
- Så sant, så sant, svarar den äldre medan hon rundar en kasse med tomburkar. Hon ser ett par ungdomar som är på väg mot grabben på bänken.
- De där verkar i alla fall vara på benen, fnysar hon.

Damerna stannar och följer ungdomarna med blicken och ser hur de ruskar liv i grabben på bänken och hjälper honom att sätta sig upp. De hör hur de vänligt frågar hur han mår och om de kan hjälpa honom hem.

Den äldre kvinnan rycker i sin väninna och manar henne att fortsätta att gå medan hon böjer sig mot henne och viskar.

- Säg du inte vilka det var? Det var ju Sandra och Patrik från ungdomsgruppen.
- Är du säker, viskar den andra tillbaka. Inte visste jag att de umgicks med såna där.

- Nä-ä, hör du. Det kunde man verkligen inte tro. Men där ser man – allt är inte som det verkar vara.

Och så skyndar de fina damerna vidare genom parken, arm i arm och i tyst samförstånd.

Jag är rätt så våldsam när jag planterar om blommor – jag sliter isär dem som har blivit för stora och hoppas att de överlever. En del gör inte det.

Detta med växande är fantastiskt – bara man ger växterna mer utrymme och fräsch jord så hämtar de sig oftast. Och en blomma som varit **en**, blir plötsligt fyra. Fast så där jättefina ser de inte ut den första tiden – de ser lite tagna ut. Det kan kännas hårt att bråka med en blomma som är stor och fin. Men har de inget livsrum så är de ändå inte fina så länge till.

Det finns en hel del människor också som skulle behöva planteras om. I den påhittade berättelsen som du nyss läst – så var det inte bara grabben på bänken som, så att säga, skulle behöva jordombyte och en större kruka.

De två damerna vet jag inte om det ens skulle gå att ta sticklingar ifrån. En omplantering är tveksam eftersom rotsystemet verkar ha varit i en näringsfattig jord alldeles för länge.

Men vad som inte är möjligt för människor – är möjligt för Gud. Såvida en människa ser sitt behov av hjälp till förändring! Han tvångsplanterar inte om oss – även om behovet finns där!

Och om Jesus själv hade promenerat i parken denna söndagsförmiddag, vem skulle han ha slagit följe med?

